

„אין בין גיהנם לגן עדן אלא כחוט השערה“. כי בכח חוט השערה לשנות את האדם, וכן בכל מדה ומדה אין לזלזל בשום פרט כי אף חוט השערה חמור עד מאוד, וכל פרט נוגע עד לשיא ממש, כי שאיפת התורה היא שלימות ולכן כשנגוע אף בחוט השערה כבר מצבו שונה לגמרי. וכל חוט השערה נוגע עד אין סוף, וכמבואר לעיל בדברי חז"ל שאין לך משפחה שיש בה מוכס שאין כולם מוכסין לפי שמחפין עליו, בחיפוי מועט שהוא רק כחוט השערה כבר נקרא מוכס ועונשו כמעביר בנו למולך. ונראה זאת דאיתא בחז"ל (קהלת רבה פי"א ה') י"ב אלף זוגות תלמידים היו לר"ע וכולם מתו בין פסח לעצרת, עד שלקח ז' תלמידים חדשים ואמר להם הראשונים לא מתו אלא מפני שהיתה עיניהם צרה בתורה זה לזה אתם לא תהיו כן מיד מלאו כל הארץ תורה, ולכאורה בגמ' (יבמות סב ע"ב) מבואר בלישנא אחרינא שמתו בין פסח לעצרת משום שלא נהגו כבוד זה בזה, וכאן מבואר שהיתה עיניהם צרה בתורה זה לזה, וביאור הדבר נראה שבאמת חדא הוא, אלא שירד ר"ע לעומקם של דברים, וביאר להם שמה שלא נהגו תלמידיו כבוד זה בזה, סיבת הדבר היתה חמורה לאין ערוך ונבע דבר זה מחמת שעיניהם היתה צרה בתורה וזה עונשו חמור כי נוגע הדבר בכת שונאי השם, ויסוד זה מלמדנו ר"ע שאל נא נזלזל בקטנות ונאמר שאינו חטא חמור אלא יתכן ודברים קטנים כאי נתינת כבוד וכדומה נובע מחמת עין צרה בתורה שהוא שונאי השם, ומבואר הדבר ברבינו יונה שער הג' — קס — „כי שונאי השם יתכן אף באנשים שהם עושים המצוות ונוהרים מכל עבירה במעשה ולשון אם נפשם רעה ובקרב לבם יקשה להם כאשר חבריהם עוסקים בתורה וירע בעיניהם להיות בני אדם עובדים את ד' ויראים מלפניו כאשר תאמר על האיש אשר לא יחפוץ שיכבדו בני"א את המלך ושיעבדוהו כי הוא שונא את המלך, כי בגודל התורה גדול כבוד ד' וכל חיזוק שאחד מתחזק בזה מתגדל ומתגבר כבודו יתברך ולכן כאשר עינו צרה בחבירו הרי הוא משונאי המלך“. יסוד זה אמר ר' עקיבא לתלמידיו החדשים בתחילת למודם אצלו שאין לזלזל בקטנות ולכן מיד מלאו כל הארץ תורה, וזו חייבת להיות עבודתנו בתחילת הזמן לא להתעצל משום דבר אלא עבודה מתמדת ללא ויתור על כל פרט, נכון הוא שאין זה מן הקלות אבל התחלת העבודה חייבת להיות ואז אין הקב"ה בא בטרוניה עם בריותיו ויוכה להגיע לתכלית. והתחלת העבודה צריכה להיות בתפילה ומוסר, ואל נתיאש בגישתנו ללמוד מוסר ונראה כי קשה הוא, אלא חייב ללמוד מוסר כסדר וכתלמיד המתחיל בלמוד אלף בית שאט אט מקנה לעצמו יסודות הקריאה, כן חייב ללמוד מוסר ולהשיג ידיעות בהבנות התפילה בדרך הדרגתית ואז יגיע לשלימות.

אור יחזקאל

שיחות מורנו אדמו"ר המשגיח הגה"ח
מרן יחזקאל הלוי לעוינשטיין זצוק"ל

מנחל הרוחני של ישיבת מוניבו' בא"י
ומלמנים בישיבת מיר בארץ ובחז"ל
אשר השמיע לרבים ללמדם אורחות חיים
למעלה לחשכיל בחכמת היראה והמוסר

1

2

שיחות
מוסר

שנת

תשל"ב

ממון ראש הישיבה

לח
ובעירובין (י"ד) אמרו כי לכך זכו ביח הלל שיקבעו הלכה
כמותם, "מפני שהיו שונים דבריהם ודברי כ"ש, ולא
עוד אלא היו סקדימין דברי ב"ש לדבריהם", ומוכח מזה כי
המכבד אח הבריות לא רק שנקרא מכובד, אלא זוכה לאסוקי
שמעחא אליבא דהילכחא, כי "כבוד הבריות" היא מעלה המשלימה
את האדם בכל מקצועות השלימות.
ומי שחסרה לו מעלת כבוד הבריות, לא זו בלבד שהשלימות
נעדרת ממנו, אלא עונשו גדול עד מאד, כמבואר ביבמות
(ס"ג) שכל כ"ד אלף תלמידי ר"ע שחו בפרק אחד, על "שלא נהגו
כבוד זה בזה".

מכתב מאליהו

חלק רביעי

מאת

רבנו הגה"צ מרן אליהו אליעזר דסלר זצ"ל
מבית חיד"ש מחור כחכיו בתורת המוסר וההשקפה

עם מסכת כללי לעניינים פסוקים ומאמרי חז"ל
לכל ארבעת החלקים

4

ספר

עלי שור

שערי הדרכה

חלק שני

נסיון

להדריך את בן דורנו
בכניסתו לעבודה מוסרית

לוגוס וחבר

ביעמ"א דש"מא ובזכות הרבים

פרק שמיני

ההכנה לקבלת התורה

שצו

ההכנה לקבלת התורה

מעשה נתעמק נא: חז"ל אומרים כי "העוסק בתורה הרי זה מתעלה. שגא' וימנחנה נחליאל ומנחליאל כמות" (י' אבות ב'). ונחזי אנן: מהו מקום ההתעלות הזאת? השכל מתחדד, ידיעותיו מתרחבות — אך אם אינו משתנה כולו בכל התנהגותו בעקבות תורתו עדיין אין זו התעלות. ועל כגון זה כתב החסיד יעב"ץ שראינו אדם גדול בתורה שבאמת אינו חכם אלא "יודע תורה" (כפירושו על אבות ג, כא במשנת אם אין יראה אין חכמה). אם כן — איך מקום ההתעלות באדם? הנראה בזה בע"ה בבירור הוא, כי מקום זה היא עדינות הנפש: אם העוסק בתורה מתעלה באמת, כל הנהגותו מבטאה עדינות ואצילות-רוח. וזה פשוט: הבורא ית' הוא "דק על דק עד אין גבדק", וכל ענינה של תורה-ק היא דקות, בגדר הררים תלויים בחוט השערה. ולכן הקרוב באמת לבורא ולתורה מתעלה בהרגשה דקה בכל עניניו, והיא יוצרת הנהגה של נכבדות. מי שאין לו עדינות נפש אין לו הכלי שבו יוכל לקבל אמיתת התורה — הוא מופסק ח"ו מעליה, אף שיוכל להיות יודע תורה...

עכשיו ניגש אל הגמרא ביבמות טב, ע"ב:

"אמרו שנים עשר אלף זוגים תלמידים היו לו לר"ע מגבת עד אנטיפרס וכולן מתו בפרק אחד מפני שלא נהגו כבוד זה לזה והיה העולם שמם

והנה הר"ש אלקבץ ז"ל בספר ברית הלוי הקשה מדוע מתו תלמידי רבי עקיבא דוקא בימי הספירה (יבמות טב): ? הלא חטאם, שלא נהגו כבוד זה בזה, ודאי נמשך זמן רב קודם לכן. וביאר הוא ז"ל שכל רב הלומד עם תלמידים משפיע להם מנשמתו, דהיינו מעצם מהותו הרוחנית, אשר על כן נקראו התלמידים בנים (ספרי עה"ט ושננתם לבניך). ואם התלמידים מתאחדים כראוי או השפעתו באה לתכליתה, כי רק בהצטרפות כולם יחד השפעתו מאירה בהם בכללותה. כי ידוע שכל תלמיד נוטל רק גיצוץ אחד מהשפעת רבו, היינו אותו גיצוץ השייך למהות נשמת התלמיד, וממילא רק בהתכללותם יחד נשלמה השפעתו. אבל אם התלמידים מתפרדים זה מזה בהתנהגותם מאבדים הם את השפעת רבם ונשארה ההשפעה ערירית מבלי בוא אל תכליתה, וזה מצב מסוכן כמו שכתבנו לעיל.

והנה תלמידי רבי עקיבא, עם כל גדלותם, לא נהגו כבוד זה בזה כראוי ועל ידי זה נתפרדו זה מזה, וממילא לא נתנו להשפעת רבי עקיבא רבם לבוא אל תכליתה, וכשהגיעו ימי הספירה, שבהם מתנוצצים האורות של ההכנה למחן תורה, נסתכנו ומתו. כי מי שרואה אור הקדושה מתנוצץ ואינו מתאמץ לזכות בו ולהתעלות על ידו אלא דוחהו ונשארו בקטנותו, בודאי זה קטרוג גדול המביא את האדם לידי סכנה.

לפי דרכנו כאן ישנו מהלך בהכנת הדבר הנורא הזה — ישיבה של ע"ה"ם וארבע אלף תלמיד נחרבה "מפני שלא נהגו כבוד זה לזה": "כבוד" היא הנהגה של עדינות בנפש. המכובד מכבד גם אחרים. אם אין עדינות — אין גם עליה של אמת: קטנות היתה בתלמידים אלה, ובקטנות נשארו אף שרבים היה ר' עקיבא. מי שאין בו עדינות, ומהותו — קטנות, אינו מסוגל להתעלות בתורה גם אם רבו הוא הגדול שבגדולים! הרי חסר לו הכלי שעלידו מתעלים.

אסון זה אירע דווקא מפסח ועד עצרת. כשחז"ל קבעו זאת במפורש, כוונתם לרמוז שהזמן גרם. הביאור בזה הוא כך: ההארה שהאירה לישראל בעת יציאת מצרים ובעת מתן תורה חוזרת על עצמה מדי שנה בשנה, כידוע. כל מה שאירע אז, מתעורר תמיד שוב באותו פרק זמן. בחצות לילה של יציאת מצרים נתגלה הצלם הקדוש של האדם מישראל בכל שיעור קומתו. למחרת נעלם גילוי זה וחזרו לקטנות הקודמת. אך כיון שטעמו כבר את טעם הגדלות הנוראה של הצלם הקדוש בשלימותו, התאמצו בעבודתם לזכות אליו שוב. הרש"ז מקלם נ"ע כתב, כי בימים אלה קנו כל יום אחת מהמעלות שהתורה נקנית בהן; ביום המ"ח השלימו את קנין כל מ"ח המעלות. וביום המ"ט עשו "חזרה" על כולן ביחד, ובוה זכו שוב לגילוי הצלם הקדוש ביום החמישים, וכך ניגשו לקבלת התורה, ובוה נתעלו עוד בתוספת מעלה עצומה.

סדר זה חוזר על עצמו מדי שנה בשנה, הווכה בליל הסדר לראות עצמו כאילו הוא יצא ממצרים, מאירה גם לו הארה מעין זו שהאירה לכלל ישראל בחצות לילה של יציאת מצרים, והיא נעלמת אחר כך. שבעת השבועות של ספירת העומר הם זמן העבודה להגיע שוב אל הארה זו, והמתאמץ בזה בעבודתו במשך שבועות אלה, זוכה אליה שוב לקראת חג מתן תורתנו. (כשהרש"ז ז"ל היה אמר מה שאמר, אין ספק כי זאת היתה העבודה שלו בימים אלה). כל זה הוא באדם מישראל שיש לו חוש בגדלות אמיתית ומשתדל להתרומם מעל הקטנות שלו. אך אדם שאין לו לא השגה ולא חפץ בגדלות וכולו אומר קטנות — הוא משולל ח"ו מההליכה לקראת מתן תורה, וזוהי צרה גדולה עבורו: במובן זה הרי הזמן שבין פסח ועצרת הוא זמן של דין: מתאמצים או לא מתאמצים להגיע לשיעור הקומה האמיתי של אדם מישראל?

תלמידי ר"ע לא נהגו כבוד זה לזה — זהו הסימן המובהק לקטנות: חוסר עדינות וחוסר השיבות. מי שאינו מכבד, מופסק הוא גם מנכבדות וחשיבות של עצמו. בזה נחרץ משפטם של כל עשרים וארבע אלף למות, ודווקא בפרק זמן זה, בין פסח לעצרת.

מימינא פסח שני משמאלא וכו' וכימינא דהמן תורה
 שבכחב כו', ואח"כ בל"ג בעומר שהיא הוד שבהוד
 הוא שורש מדת אהרן שהוא אוהב את הבריות ומקרבן
 לתורה, ובר"ע שהי' שורש חושבנ"פ שהי' דורש כהני
 אבות (כדאי' מנחות כט:) ואי' במדרש (ת' הוקח
 ח') דברים שלא נגלו למשה נגלו לר"ע וחביריו, וכל
 יקר ראמה עינו זה ר"ע וחביריו, והיינו כהר דרשו
 בגמ' (מגילה טז:) יקר אלו הפליין שבראש שהם למעלה
 כמו כתר. ולא יכלו לקבוע יום הלולא ביום פטירת ר"ע
 מפני שנהרג. וע"ז אמרו (מנחות סט) כך עלה באלהשנה
 לפני דהיינו שהי' מאורש מחשבה, והי' נקרא עקיבא
 בן יוסף שהי' כמו משיח בן יוסף דאי' בגמ' (כוכה
 נב.) שיהרג, ומהס"ס הי' נלרך להיות כן לעובת
 ישראל, וכן הי' נלרך בר"ע, ולכן קבעו ההלולא
 ביום פטירת רשב"י שהי' בו תרומות מהרומות מדותיו
 של ר"ע, ומהס"ס נולד רשב"י ג"כ ביום זה כמו
 שהוכיחו בגמ' (קידושין לח.) ומנין שבז' בל"ג בעומר
 משה כו' שהקב"ה יושב וממלא שניהם של לדיקים
 מיום ליום וכו' ולכן ביום זה ירדה נפש זה שהי' שורש
 חושבנ"פ ולכן אי' בירושלמי (פי"א דסנהדרין) דאי'ל
 ר"ע לרשב"י דיין שאני ובוראך מכירין כחך, שלא
 הי' שום אדם מכיר כחו רק הקב"ה ור"ע שהי' שורש
 חושבנ"פ, ובכל שנה קביעא יום זה יכול כל אדם לזכות
 לפי כחו להשיג קביעה הד"ה סידר ביום זה בחושבנ"פ
 ולכן קבעוהו למיעור :

[א] יום זה נקרא כלולא דרשב"י מפני שנו ביום
 נסתלק. אף שמלינו שקבעו תענית ביום מיתה
 לדיקים כמו בז' אדר פטירת מרע"ה, וכן ר"ח אב
 דאף שהוא ר"ח מותר להתענות בו מפני שהוא יום
 פטירת אהרן הכהן (כדאי' במג"ת וטוש"ט אר"ח סי'
 תק"פ) ולמה בפטירת רשב"י עשו יו"ט, אף מה שקבעו
 תענית ביום מיתה לדיקים דוקא בלדיקים שהיו
 מאורש תורה שבכח, ומה שמלינו תענית לדיקים
 במיתה הרוני מלכות, הוא מפני שנהרגו ולא מהו
 על מטתן. ומשה רבינו ע"ה הי' שורש חושב"כ.
 ור"ע הי' שורש חושבנ"פ (כדאי' בכחבי האר"ז"ל)
 ואי' במדר' (במד"ר פ' י"ד) ובעלי אסיפות אימתי
 הם נטיעים ד"ח בל"ג בעומר שזעליהם נאכסין מהס
 כ"ז שרבו קיים כו' וביום שבהלך אז נקבעו הד"ס
 בלבב ישראל תלמודיו, ורשב"י הי' תלמוד ר"ע ואמר
 (גיטין סו.) שנו מדותי שמדותי תרומות מהרומות מדותיו
 של ר"ע. והיינו שורש למודי ר"ע. והי' זה בל"ג בעומר
 בספירת הוד שבהוד. דהוד הוא מדת אהרן הכהן.
 דז' רועים נגד ז' מדות (כמו שחשב בזה"ח תולדות)
 והוא הי' ג"כ שורש תורה שבנ"פ. דמשה רע"ה הי'
 שורש חושב"כ. ואהרן שורש חושבנ"פ כנוש"כ כי
 שפתי כהן וגו' ותורה יבקשו מפינו. וכמוש"כ והוא הי' לך
 לפה. ופטירת הוד שבהוד הוא שורש חושבנ"פ כמו
 הרומות מהרומות מדותיו של ר"ע, וביום הסתלקותו
 נקרא הילולא דרשב"י דכל ישראל שבדורו קבלו
 ונקבע בלבב אז הד"ס שלו, כמ"ס במדרש בזמן
 שבעליהם נאספין מהס. ובז"ד בחיור פסח שני מתחיל
 ספירת הוד, דאי' בזה"ק (ח"ג ק"ב ב) פסח ראשון

ספר

פרי צדיק

חלק שלישי
 ע"פ ספר ויקרא ור"ה ופסח
 ובסופו
 קונטרס ענינה של תורה נבתי"ק

דפוס
 ר' בנאים מענייני י"י שנירמסקער

לובלין

י"ח תרמ"ב ל"ה

נדפס מחדש בישראל בשנת תשכ"ה
 בהוצאת. אורות החסידות

משמאל אמור

שם שב

ל"ג בעומר

ולפי"ז יובן מה שפסקו תלמידי רע"ק למות
 בל"ג בעומר עפ"י מה שכבר כתבנו
 [בפ"י להגדה של פסח במאמרי ספירת העומר]
 בטעם שמתו בין פסח לעצרת מחמת שלא נהגו
 כבוד זה בזה, אף שאין זה מחייבי כריתות
 ומיתות ב"ד ולא מיתה בידי שמים, ואמרנו
 מפני שעליהם הי' לתקן החטא כ"ד אלף שנפלו
 בשמים, וביארנו שם שהחטא נצמח ממה שהיו
 נחשבים ליש בעיני עצמם, עי"ש בטעמא
 דמילתא, וע"כ הם שלא נהגו כבוד זה בזה
 הוא מפאת חוסר ביטול עצמי ושכל אחד נחשב
 ליש ומציאות בעיני עצמו, ע"כ נענשו או על
 החטא הקדום, עי"ש. והנה כתיב ויחן שם
 ישראל נגד ההר ואמרו ז"ל כאיש אחד בלב
 אחד. והטעם יש לומר מפני ששכן כבוד ה'
 מר"ח וראו את מראה כבוד ה' כאש אוכלת
 בראש ההר, מחמת זה נתפעלו ונתבטלו בעיני
 עצמם והשיגו הכנעה שלימה ע"כ היו כאיש
 אחד בלב אחד, ובודאי כן הוא בכל שנה וזכי
 הנפש מרגישים זה. וכבר אמרנו כי מל"ג
 בעומר ואילך מאיר אור החזור משבועות וע"כ
 הקדושים האלו תלמידי רע"ק בודאי הרגישו
 את האור החזור והשיגו ביטול בעצמם ותיקנו
 את החטא הקדום ע"כ פסקו למות :

איתא בספרים שעיקר הספירה הוא עד ל"ג
 בעומר. וגראה ליתן טעם, דהנה ידוע
 דספירת העומר היא לזכר את הגפש הבהמית,
 היינו טבע האדם ומדותיו, להיות גמשך אחר
 הש"י אף בעת זמן שאין השכל בהיר ומאיר.
 וע"כ התחלת הספירה היא ממחרת השבת,
 ולא ביו"ט א' של פסח, כי אז באין כל האורות
 העליונים, וממילא כל הרצונות והמדות בטלין
 להש"י, ורק אחר עבור יו"ט הראשון והאורות
 הגדולים שהיו מאירים הסתלקו ושבו לקטנות
 הדעת כנודע, ע"כ רק אז הוא זמן הספירה,
 לקיים (מיכה ז') כי אשב בחושך ה' אור לי,
 היינו להיות גמשך אחר הש"י בעודו בקטנות
 השכל והדעת :

וזוהי תכלית המבוקש מאת האדם שגם גופו
 יהי קודש אף מבלעדי הוראת השכל,
 וזוהי הכנה רבה לשבועות, שלעומת שהוא
 נמשך אחר הש"י בבחי' גופו לבד, לעומתו
 שופעים עליו ביום השבועות אורא גדולים
 והשפעת התורה :

והנה כמו ששלש משמורות הוי הלילה
 ובאשמורה השלישית מתנוצץ אור
 החזור מאור היום, כן ברוחניות בשליש האחרון
 של ימי הספירה שהם בכינוי ימי חושך ולילה
 מתחיל להתנוצץ אור החזור מחג השבועות

ספר שם משמאל

על סדר פרשיות התורה ומועדי קודש

מאת כבוד קדושת אדוננו מורנו ורבינו הרב הגאון
 הקדוש בונינא קדישא רבב ישראל ופרשו קבש"ת
 מו"ה שמואל וצוקללה"ה, בנו יחידו ותלמידו אשר
 מילא מקום אביו הרב הגאון הקדוש שר התורה והיראה
 אדמו"ר הגדול קבש"ת מו"ה אברהם וצוקללה"ה
 הגאבדי"ק סאכטשאב כעמית ספר אגלי טל
 ושירת אבני גזר על ד' חלקי השוע.

ספר ויקרא

מהדורה שניה ומחוקנת

ל"ג בעומר *

עבודתו באלו הי"ז ימים עד שבועות, (אין עוב
אלא תורה), יכול האדם לזכות לקבלת התורה
בשבועות.

(ב) **בל"ג בעומר** הילולא דרשב"י, רשב"י
הי' בנחיתת אוכל המן, שהי' במערה י"ד שנה
ומדון לו מן השמים מים ועץ חרוצין שממנה הי'
זן כל הימים שהי' במערה, כי רשב"י שעל ידו הי'
התגלות חושבע"פ, שהי' תלמיד של רע"ק, שרע"ק
הוא היסוד של חושבע"פ, כולה סתימתה אליבא
דרע"ק, ורשב"י הי' תלמידו, ועל ידו הי' התגלות
חלק הסוד בתורה, ולא הי' אפשר התגלות הזאת
רק באופן שהי' בנחיתת אוכלי המן, ולכן שייך
הילולא דרשב"י דייקא לל"ג בעומר, שבאותו היום
התחילה ירידת המן כמו שכבר הבאנו בשם
הח"ס, ורשב"י שהי' בנחיתת אוכל המן נסתלק
בל"ג בעומר.

(ג) **בספרים** איתא כי המ"ט ימים של
ספירה הם כנגד המ"ח דברים שהתורה נקנית
בהם, ויום האחרון הוא הכולל של כל הימים, כי
ימי הספירה הם הכנה לקבלת התורה, וכל יום
לריך האדם להשתלם בקנין אחת שבחורה, וכל
קנין הוא באר בפני עצמו, וכמו שאיתא במדרשים
שמ"ח פנמים הוזכר באר בחורה, והם כנגד
המ"ח דברים שהתורה נקנית בהם, וכל קנין הוא
באר שלם, ובימים אלו לריך להשתלם בכל המדות
האלו כדי שיהי' ביכולתו לקבל התורה, ורנוז לדבר
הוא של"ג בעומר היא נגד קנין ל"ג שהוא לדעת
הרבה מהראשונים אהוב את החוכחות, ולכן
ביום הזה הפסיק מיסת תלמידי רע"ק, שמיסתם
הי' ע"י שלא הי' בהם אהבת חברים והכנעה זה
לזה, וביום הזה השתלמו עצמם במדה זו של
אהוב את החוכחות.

(א) **בל"ג בעומר** מתחילים לספור השלים
האחרון בימי הספירה, ומבואר בספרים כי
בשלים האחרון יש אור חזר משבועות, שביום
הזה כבר יש בו הארה וזמון מתן חרותנו, וביום
הזה מתחיל עיקר ההכנה לחג השבועות ולקבלת
התורה, כי ימי הספירה נחלק לג' חלקים, לג'
שלישים, והם נגד הג' דברים שעליהם העולם
עומד, תורה ועבודה וגמ"ח, ובימי הספירה לריך
האדם להכין עצמו לקבלת התורה בכל אלו הג'
ענינים, ובשלים האחרון עיקר העבודה הוא
להכין עצמו בתורה, ובאמת גם בשילאו בני'
מומרים התחילו להכין עצמם לקבלת התורה
ביותר מל"ג בעומר, שבל"ג בעומר התחיל ירידת
המן לכלל ישראל, וכמו שאיתא בדרשות חת"ס
שבמ"ו באייר הופסקה החררה וג' ימים לא אכלו
עד שבמ"ח אייר ירדה המן, וידוע מאמר חז"ל לא
נתנה תורה אלא לאוכלי המן, שע"י המן נזדככה
גופן של ישראל שיהיו ראויים לקבל התורה, נמצא
שעיקר ההכנה לקבלת התורה התחיל בל"ג
בעומר, ולריך האדם להכין עצמו לקבלת התורה
ע"י יגיעה בתורה ולימוד התורה בהתמדה, וע"י

ירשימות קצרות מחון דברים שנאמרו
בסעודה ילישיית בל"ג בעומר תשל"ט.

(ו) **בל"ג בעומר** הוא זמן להחזק בתורה,
שאף אם לא למד וחי' לו זמנים של נפילה, בל"ג
בעומר הוא זמן לחזק את עצמו, ויש לו ליקח
לימוד ורע"ק, שנתנו לו כ"ד אלף תלמידים,
ואח"כ העמיד חמשה תלמידים וביניהם רשב"י
שעל ידיהם הי' התפשטות התורה בישראל, ולא
נתיימש מזה שנתנו לו כ"ד אלף תלמידים, כן כל
אדם אף שעברו לו הסתירות שונים ונפילות, יחזק
עצמו בלימוד התורה. ואף שכבר עברו שני שלישי
מימי הספירה, אין לו להתיימש, וכמו שאמר
הרב"ק המגיד מקוזניץ ז"ל עה"כ (ויקרא כג'
טו') עד וממחרת השבת השביעית חספרו חמישים
יום, שאף אם כבר עבר לו כל המ"ט יום של
ספירה עדיין הוא יכול צרנע אחד להאיר
בעבודתי כמו העבודה של כל החמישים יום.